

Oli ollut tinnitusta

Oli ollut tinnitusta, vasemman korvan kuulo oli alentunut, melu tuntui epämukavalta ja väsyneenä tuli päänsärkyä. Huimauksen vuoksi menin terveyskeskukseen, josta kahden käynnin jälkeen sain lähetteen OYS:aan. Kuulokeskuksen tutkimusten jälkeen magneettikuvaukseen, jossa löytyi kolmisenttinen kasvain. Minulle kerrottiin leikkauksesta ja sen mahdollisista jälkiseuraamuksista. Sain myös potilasoppaan. Minulta kysyttiin haluanko leikkauksen ja parin tunnin pohdinnan jälkeen vastasin myöntävästi.

Terveydenhuoltoalan tuttavani eivät olleet kuulleet kyseisestä sairaudesta, olin siis melko harvinainen tapaus. Luin SANY:n kotisivuilta kohtalotovereiden kirjoituksia. Tutkin potilasopasta, enkä halunnut kuormittaa itseäni muilla tiedoilla.

Rollaattorista pyöräilydiplomiin

Kutsu tuli sairaalaan. Tapasin anestesia- ja neurokirurgin. Leikkaavia lääkäreitä oli kaksi. Ensimmäisinä päivinä leikkauksen jälkeen oli pahoinvointia. Vasta joskus neljäntenä päivänä saatoin syödä isompia annoksia valikoiden. Kävelystä hoitaja sanoi: "Kävele oikein äläkä töpöttele". Sitä sitten harjoittelin 'eeva'-telineen kanssa ja epikriisissäkin oli maininta, että potilas harjoittelee ahkerasti kävelyä. Toisena päivänä leikkauksesta vasen suupieli alkoi roikkua, oli tullut kasvohalvaus täydellisenä.

Rollaattori oli kuukauden ajan käytössä ulkona liikkuessi. Nukuin paljon ja kipuihin sain alussa melko kovia lääkkeitä. Kahden kuukauden kuluttua olin kontrollikäynnillä. Lääkäri kysyi olinko pyöräillyt. Se on kuulemma tämän sairauden diplomi. Viikkoa myöhemmin aloitin pyöräilyt. Varovaisuutta noudattaen se on onnistunut vaurioitta.

Silmäpoliklinikalla käyntejä riitti; syynä luomi- ja silmätulehdukset. Silmätippoja käytän vaihdellen eri merkkejä, välillä olen voidetta kokeillut. Suihkussa ei voinut hiuksia pestä, kun vesi valui silmiin. Ensimmäisenä talvena kylmä otti halvaantuneen silmän seutuun ja käytin hiihtäessä laskettelijoiden suosimia laseja. Puolen vuoden kuluttua leikkauksesta nenässä ja suupielissä oli jonkinlaisia tuntemuksia. Nyt, kun on kulunut reilut kaksi ja puoli vuotta, on naama melkoisesti oiennut. Suupieli on kuitenkin jäykkä eikä vasen puoli toimi kunnolla. Nauraessa puutteen huomaa selvemmin.

Tasapainojumppaa ja yhdistystoimintaa

Kun leikkauksesta oli kulunut viisi kuukautta, menin ikäryhmälleni suunnattuun jumppaan. Musiikki oli rämisevää ja ohjaaja opasti suurella äänellä. Soitin liikuntavirastoon ja minut neuvottiin tulemaan neurologisten tasapainoryhmään. Menin mukaan ja olen kulkenut siitä lähtien. Ryhmä on mukava, viihdyn siinä porukassa. Ehkä tasapaino on parantunut, olisiko parantunut ilman harjoittelua?

Potilasoppaassa oli SANY:n sihteerin numero ja soitin hänelle. Soitin myös oman alueen tukihenkilölle. Myös Facebookissa on kohtalotovereiden kirjoituksia. Ne kontaktit koin hyviksi. Hakeuduinkin myös sopeutumisvalmennuskursseille ja joskus on niillä mukana ollut myös perheenjäsen. Kotiseudullakin on ollut joitakin pienimuotoisia tapaamisia. Minulle vertaistukitapaamiset ovat olleet tärkeitä. Paljon apua olen saanut tavatessani kohtalotovereita. Olen nähnyt, että näidenkin asioiden kanssa voi selvitä.

Nyt kun on lähes kolme vuotta ollut tätä elämää, voin sanoa että kuntoni on parempi kuin ennen leikkausta. Kuntosali, jumppa ja hiihto tuntuvat mukavilta. Positiivista on myös se, että lähipiirini on kestänyt sairauteni ja on tukenut toipumistani.

Nimim. 'Auttakaamme toisiamme'